

M.J. McGrath

ONDER HET IJS

the house of books

Oorspronkelijke titel

White Heat

Uitgave

Mantle, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Limited

Copyright © Melanie McGrath 2011

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Myriam Schulze

Omslagontwerp

Wil Immink

Omslagillustratie

© Alaska Stock/Alamy

Foto auteur

© Patricia Grey

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3685 6

ISBN 978 90 443 3707 5 (e-book)

D/2012/8899/142

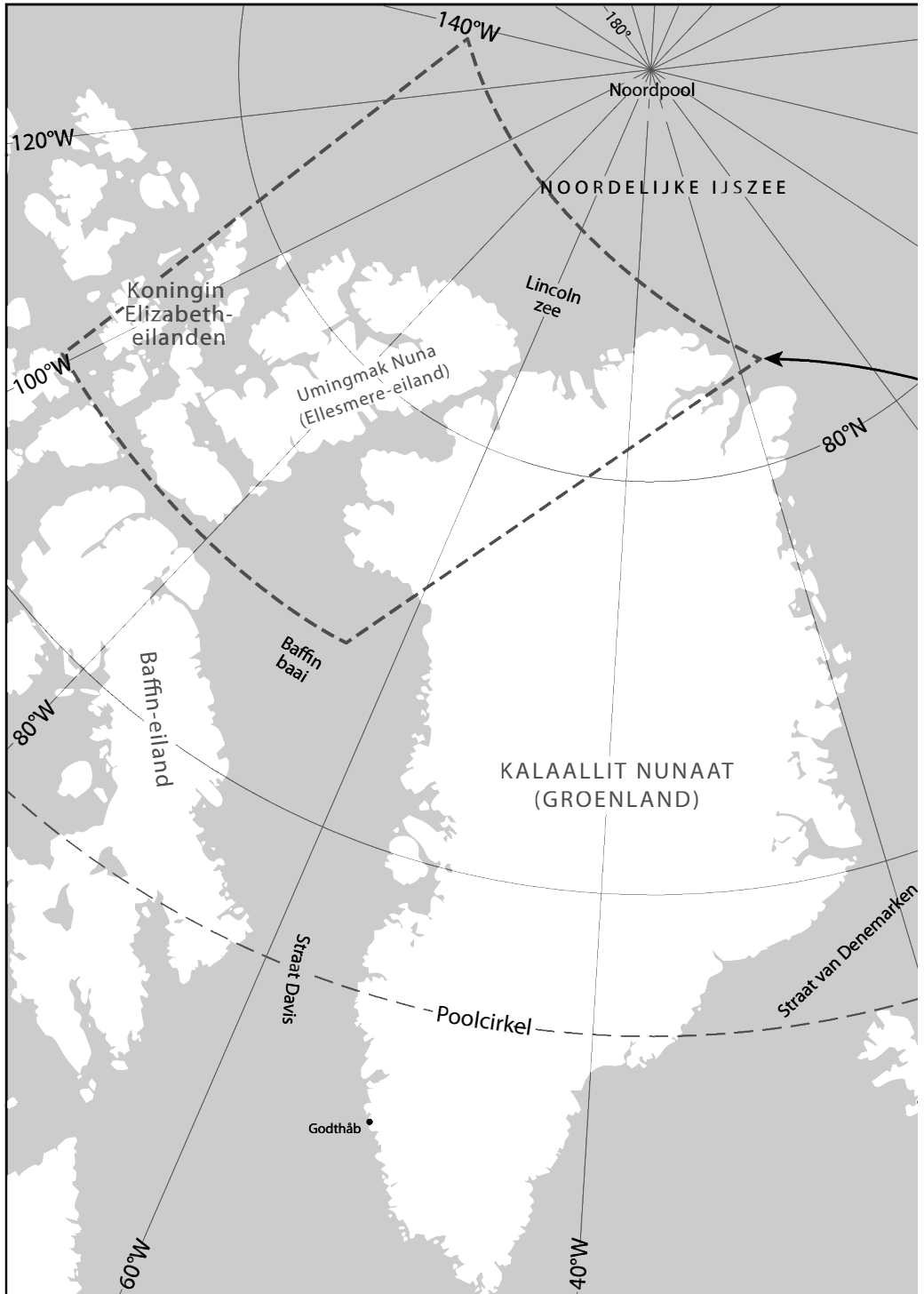
NUR 332

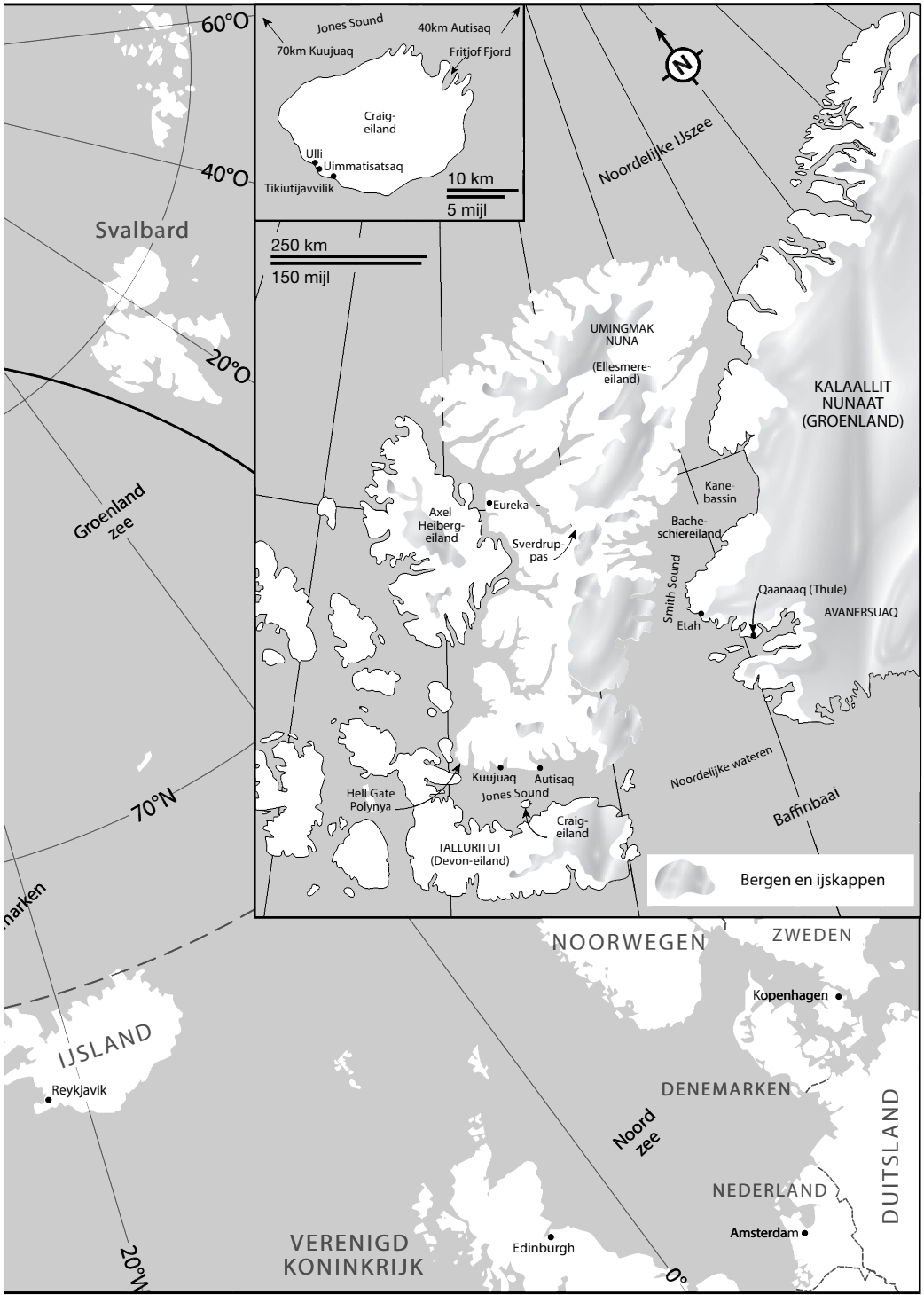
www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Simon Booker

1

EDIE KIGLATUK ZETTE EEN BROK IJS op het vuur, dat ze kort daarvoor uit een ijsberg had gehakt. Terwijl het water begon te koken, vroeg ze zich voor de zoveelste keer af waarom deze jachtexpeditie tot nu toe zo'n mislukking was. Ten eerste konden de twee mannen die ze begeleidde niet goed met een geweer overweg. Ten tweede leek het alsof het Felix Wagner en zijn maat Andy Taylor niets kon schelen of ze raak schoten of niet. De afgelopen dagen hadden ze de meeste tijd alleen maar op kaarten van de omgeving getuurd en aantekeningen gemaakt in hun notitieboekjes. Misschien waren ze alleen maar op zoek naar de romantiek van het Hoge Noorden, of wilden ze, zoals het zo mooi beschreven stond in de reisbrochure, 'authentiek in het wild leven met de Eskimo's'. Maar ze zouden niet lang in leven blijven als ze niet snel iets eetbaars zouden schieten.

Ze goot het kokende water in een thermosfles met *qungik*, het spul dat blanken altijd 'labradorthee' noemden, en bewaarde de rest voor zichzelf. Qungik was hier op *Unmingmak Una*, ofwel Ellesmere Island, helemaal niet te vinden; het groeide meer dan drieduizend kilometer zuidelijker op de toendra. Maar om de een of andere reden vonden zuiderlingen labradorthee authentiek, dus bood ze haar klanten altijd deze thee aan. Zelf dronk ze liever English Breakfast, gezet met kokend bergwater, met veel suiker en een klontje zeehondenvet. Een van Edies klanten had haar ooit verteld dat in het zuiden het kraanwater, als je er goed

over nadacht, ooit op enig moment door het darmkanaal van een dinosaurus was gegaan. Het bevroren bergwater was misschien wel miljoenen jaren niet in aanraking geweest met dieren of mensen. Dat was zeker een van de redenen, dacht Edie, waarom de zuiderlingen bereid waren om tienduizenden dollars te betalen om zo ver het Hoge Noorden in te gaan. Haar klanten Wagner en Taylor kwamen in elk geval zeker niet voor de jacht.

Nou, binnen niet al te lange tijd zouden ze behoorlijk wat van die noordelijke authenticiteit voor hun kiezen krijgen, waarschijnlijk meer dan hun lief was. Niet dat ze enig idee hadden. Terwijl Edie bezig was met de thee, was de wind gaan draaien. Stormachtige windvlagen uit het oosten kwamen binnenrollen vanaf de Groenlandse ijsskape en kondigden een sneeuwstorm aan. De storm zou niet meteen hier zijn, maar wel snel. Er was nog genoeg tijd om de thermosflessen met thee te vullen en terug te gaan naar het kiezelstrand. Daar had Edie de twee mannen achtergelaten om het kamp op te zetten.

Ze gooide nog een brok ijs in het blik op het vuur en terwijl het water begon te koken, haalde ze een stuk *igunaq* uit haar rugzak en sneed een paar plakken af. Het kauwen van *igunaq*, gefermenteerde walrusdarm, kostte behoorlijk wat tijd, maar dat was nou juist een van de redenen waarom het zo lekker was. Terwijl Edie het spul tussen haar kaken vermaalde dwaalden haar gedachten onvermijdelijk af naar geld. En toen ze aan geld dacht, moest ze ook meteen aan haar stiefzoon Joe Inukpuk denken. Hij was de belangrijkste reden waarom Edie hier was met die twee onbenulligen die geen kaas hadden gegeten van jagen.

De jachtexpedities leverden meer op dan het lesgeven dat ze de rest van het jaar deed en Joe had geld nodig om zijn medische papieren te halen. Van Sammy, zijn vader en Edies ex, hoefde hij niets te verwachten en van zijn moeder Minnie ook niet. Edie was niet snel bang – er is veel voor nodig om een voormalig ijsberenjager bang te maken – maar het beangstigde haar hoe graag ze wilde dat Joe zijn opleiding kon volgen. Er liepen genoeg hoogopgeleide *qalunaat* rond in het poolgebied, blanke artsen, verpleegkundigen, advocaten en ingenieurs en met de mees-

ten was niks mis. Maar het werd zo langzamerhand tijd dat daar ook Inuit tussen liepen. Joe was in elk geval intelligent en gemotiveerd genoeg. Als ze zuinig was en geluk had met haar klanten, kon Edie deze zomer waarschijnlijk genoeg sparen om hem het eerste jaar van de opleiding te laten volgen. Het begeleiden van jachtexpedities was makkelijk, het was alsof je met een kleuterklas op pad ging. Ze kende elke gletsjer, fjord en esker in een straal van achthonderd kilometer en er was niemand die meer wist van jagen dan Edie.

Het ijs was gesmolten en Edie had het kokende water net in een van de thermoskannen gegoten, toen er buiten in de duisternis plotseling een scherp, droog geluid klonk. Van schrik liet Edie de kan vallen. De hete vloeistof vormde meteen een wolkje van ijskristallen. De jager in Edie kende dat geluid, het was precies dat droge plofgeluid van 7mm-munitie die werd afgevuurd uit een jachtgeweer. Het leek akelig veel op het geluid dat de Remington 700-geweren van haar klanten maakten.

Haar scherpe blik gleed over de ijsvlakte op zoek naar een aanwijzing voor wat er was gebeurd, maar het strand lag verborgen achter de ijsberg. Ten oosten van het strand lag de toendra, die immense, ondoorgrondelijke vlakte. Een windvlaag sloeg bevroren nevel van het ijs. Irritatie borrelde in haar op. Waar dachten die qalunaat dat ze mee bezig waren? Hun enige opdracht was om het kamp op te zetten. Hadden ze op wild geschoten? Gezien hun eerdere gebrek aan enthousiasme voor de jacht was dat onwaarschijnlijk. Misschien was er een beer te dicht in hun buurt gekomen en hadden ze een waarschuwingschot gelost, maar ook dat leek onwaarschijnlijk. Haar getrainde hond Bonehead had de geur niet opgepikt en was niet begonnen met blaffen. Een hond als Bonehead kon een beer ruiken op een paar kilometer afstand. Er zat niets anders op dan op onderzoek uit te gaan. Totdat ze terug waren in het dorpje Autisaq vielen de mannen officieel onder haar verantwoordelijkheid en tegenwoordig ontdeek Edie Kiglatuk haar verantwoordelijkheden niet meer.

Ze raapte geïrriteerd de thermosfles van de grond. Stom dat ze

het ding had laten vallen en water had verspild. Terwijl ze met haar gebruikelijke kalme tred naar de sneeuwscooter liep, tussen de hoge muren van sneeuw aan weerszijden van het pad, controleerde ze haar geweer. Bonehead stond aangeliend bij de trailer. Hij hield zijn kop scheef en begon te kwispelen. Als hij maar een vleugje berengeur had opgepikt, zou hij nu door het dolle heen zijn. Edie gaf de hond een klopje op zijn kop en bond haar kookgerei stevig vast aan de scooter. Net toen ze de thermosflessen onder het afdekzeil van de aanhanger legde, klonk er een scherpe, ademloze schreeuw die echode over het ijs. Bonehead begon te blaffen. De haren in Edies nek gingen overeind staan en haar hart begon wild te bonzen. Tot dat moment was het niet in haar opgekomen dat er iemand gewond zou kunnen zijn.

Iemand begon om hulp te roepen. Wie die gek ook was, hij was nu al haar advies vergeten om zo min mogelijk geluid te maken wanneer ze zich aan land bevonden. Op deze plek kon een schreeuw een muur van ijs of een lawine van sneeuw naar beneden doen storten. Het had geen zin om te roepen naar die idioot dat hij moest ophouden met die herrie, want de wind waaide de verkeerde kant op; haar stem zou niet ver genoeg dragen.

Ze siste naar Bonehead om hem stil te krijgen en zei hardop tegen zichzelf: *'Ikuliaq!'* Blijf rustig! Een van de mannen had vast een ongeluk gehad, dat gebeurde wel vaker. In de afgelopen twaalf jaar had ze er meer dan genoeg gezien: opgeblazen ego's, voor het eerst in het noorden, beladen met hightech apparatuur, met het idee dat een jachtpartij hier hetzelfde was als de eendenjachtpartij in Iowa die ze voor hun verjaardag hadden gekregen. Tot ze op het zeeijs waren en het allemaal niet zo makkelijk bleek te zijn. Als het niet de beren waren, dan waren het wel de verschrikkelijke kou, de snijdende wind, de verzengende zon of de diepe grommende geluiden die uit de ijsmassa opstegen. Ze bezwoeren hun angst met quasi-achteloze bravoure en drank en daar kwamen ongelukken van.

Ze ging op weg met de sneeuwscooter, eerst om de ijsberg heen, daarna over een vlakte vol *tuniq*, onder hoge druk ont-

stane ijsschotsen. De wind was al krachtig en blies ijskristallen in de huid rond haar ogen. Toen ze haar sneeuwbril opdeed, verschoven de kristallen naar de gevoelige huid rond haar mond. Zolang er niemand ernstig gewond was, probeerde ze zichzelf te overtuigen, konden ze gewoon de storm uitzitten en wachten op de hulp die zou komen als het weer was opgeklaard. Ze zou een sneeuwhuis bouwen om het tot die tijd enigszins comfortabel uit te houden, ze had een EHBO-kit bij zich en genoeg kennis om die te gebruiken.

Wat zou de Raad van Wijzen van deze situatie denken? Niemand behalve Sammy vond het een goed idee dat mannelijke klanten begeleid werden door een vrouw. De Raad was altijd op zoek naar een reden om haar gidslicentie in te trekken. Tot nu toe was ze dat niet gelukt. Ze wisten dat ze de allerbeste gids in het Hoge Noorden was. Onder haar begeleiding was iedereen altijd heelhuids teruggekomen van een expeditie.

De sneeuwscooter hobbelde over kaarsijs, een massa puntige ijsscherven, en dat schudde haar wakker. Zoals Grootvader Eliah altijd zei: speculeren is een blanke ziekte. Maar ja, ze was zelf voor de helft blank, dus misschien kwam het daardoor. Hoe dan ook had ze er nu niets aan. De enige manier om iedereen hier veilig weg te krijgen, wat er ook aan de hand was, was om zich te concentreren op het nu. In het Hoge Noorden kon je niet anders.

Aan de andere kant van de grote ijsrichel werd een menselijke gestalte zichtbaar in de schemering. Het was die magere kerel, Wagners assistent. Edie kon niet op zijn naam komen. In haar hoofd had ze hem Stan Laurel genoemd, alleen was hij lang niet zo grappig. Andy, dat was het, Andy Taylor. Hij zwaaide wild met zijn armen. Toen ze het kiezelstrand opreed, rende hij terug naar de plek waar zijn baas lag, op zijn rug, met gespreide armen en benen. Edie stapte van de scooter en ging te voet verder over het met sneeuw bedekte strand. Taylor maakte gebaren, hij probeerde haar sneller te laten lopen, de klootzak. Ze versnelde haar pas niet. Rennen betekende zweten en zweten betekende onderkoeling.

Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat de situatie ernstiger was

dan ze had gedacht en opeens begreep ze Taylors paniek iets beter. De gewonde man op de grond bewoog niet. Er lag een grote plas bloed onder zijn rechterarm, die de sneeuw had doen smelten. Het bloed had zich met de sneeuw vermengd en was aan-gevroren tot een paarsachtige massa, als een frambozensorbet. Er hing een pluimpje stoom boven.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Edie.

‘Ik was aan de andere kant,’ mompelde Taylor. ‘Toen ik een knal hoorde, rende ik weg’. Hij wees naar wat sporen, die al bijna waren weggevaagd door de wind. ‘Kijk, sporen! Zie je ze, zie je ze dan niet?’

Nu moet je rustig blijven, zei ze tegen zichzelf. Ondanks het gezelschap – of misschien juist vanwege dit gezelschap – voelde Edie zich ontzettend alleen. Ze moest nu allereerst Robert Patma of Joe proberen te bereiken over de satelliettelefoon. Zachtaardige Joe, die pas een jaar als vrijwilliger werkte in de kliniek en nu al net zoveel leek te weten als Robert Patma, een gediplomeerd verpleegkundige met jaren ervaring. Ze wierp een blik op de gewonde. Nee, het was beter om eerst het bloeden te stelpen.

Ze liep naar de sneeuwscooter, pakte de EHBO-kit en ging zo snel mogelijk terug naar de gewonde man. Taylor zat op zijn knieën naast Felix Wagner, zijn blik vol angst. Zijn handen bewogen rusteloos over het lichaam van Wagner terwijl hij probeerde de parka van Wagner wat lossere te maken. Ze knielde naast hem neer en gebaarde dat Taylor uit de weg moest gaan.

‘Ik zweer het, er begon zomaar ineens iemand te schieten.’ Taylor sprak op hoge toon, alsof hij ruzie zocht. Edie zag de wanhoop in zijn ogen toen hij nog eens zei: ‘Zomaar,’ alsof hij zichzelf wilde overtuigen.

Edie had nog nooit iemand gezien die zo zwaargewond was: het schuim stond Wagner op de lippen, hij hijgde zwaar en zijn ogen bewogen rusteloos, niets ziend in hun kassen. Zijn gezicht zag lijkbleek. Edie rook urine, maar ze wist niet wie van de twee mannen het in zijn broek had gedaan. Ze trok Wagners parka opzij en bekeek de wond door zijn fleecjack heen. Het leek erop dat de kogel zijn borstbeen had doorboord en op een haartje na

zijn hart. Het bloed spoot niet uit de wond, dus blijkbaar had de kogel geen slagader geraakt. Het grootste gevaar voor Wagner was nu dat zijn long zou klappen.

Ze keek Taylor kort aan. ‘Je hebt dus niets of niemand gezien?’

‘Ik heb het verdomme niet gedaan, als je dat soms denkt.’

Taylor's stem brak en hij hield zijn handen omhoog in een bezwerend gebaar. ‘Ik zei het toch al, ik was daar, even pissen.’ Ze keek hem aan. Ze had hem al vanaf het begin, toen hij twee dagen geleden het vliegtuig uitstapte, niet gemogen. Zijn gedrag op dit moment versterkte dat gevoel alleen maar.

‘Verdomme, ik heb hier helemaal niets mee te maken!’

‘Dat zie je verkeerd,’ zei ze, terwijl ze haar aandacht weer op de gewonde man vestigde. ‘Wij hebben hier allebei mee te maken.’

Wagners polsslag was snel en zwak en hij baadde in het zweet. Edie had wel eens dieren in deze toestand gezien. Shock. Zelfs als zijn long niet zou klappen, dan was de kans nog steeds klein dat Wagner het zou overleven. Het belangrijkste was nu om het bloeden te stelpen en hem warm te houden. Gezien de plaats van de wond was het niet waarschijnlijk dat Wagner zichzelf per ongeluk had neergeschoten, maar tegelijkertijd zei haar instinct haar dat Taylor niet had gelogen. Ze wierp een snelle blik op hem; geen kruitsporen op zijn handschoenen. Ze kon het natuurlijk mis hebben, maar Taylor leek niet de schutter te zijn. Ze trok voorzichtig wat botsplinters uit de wond en gebaarde dat Taylor haar moest komen helpen. Wagner kreunde en kalmeerde daarna weer.

‘Druk op de wond en blijf drukken. Ik ga om hulp vragen.’

Het leek even alsof Taylor zou flauwvallen. ‘Drukken? Met wat?’

‘Met de palm van je hand, verzin maar iets.’ *Voor mijn part gebruik je je pik.* Ze maakte haar sjaal los en gaf die aan hem om in de wond te drukken. Taylor pakte de sjaal aan met zijn linkerhand en deed wat Edie hem vroeg.

‘En wat als de schutter terugkomt?’

Ze keek hem strak aan. ‘Je bent toch een jager?’

Ze pakte de satelliettelefoon uit de aanhanger, veilig in zijn

waterdichte hoes. Het beleid van de Raad van Wijzen van Autisaq was dat alle lokale gidsen die toeristen begeleidden, een satelliettelefoon bij zich droegen. Als het niet verplicht was, zou Edie niet de moeite doen er eentje mee te nemen. Door de kou waren de batterijen onbetrouwbaar en de verbinding was vaak slecht. Hoe dan ook, Edie had tot nu toe nog nooit van de telefoon gebruik hoeven maken.

Sammy kwam aan de lijn. Edie haalde diep adem. Uitgerekend vandaag had haar ex-man dienst in het communicatiecentrum. Ze keek op haar horloge. Weer zo'n zuidelijke gewoonte, zou Sammy zeggen. Het was twee uur 's middags.

'Er is een jachtongeluk gebeurd.' Er nu geen ingewikkeld verhaal van maken. 'Hij is er behoorlijk slecht aan toe. In de borst geschoten. Met een beetje geluk bloedt hij niet dood, maar die kerel ziet eruit alsof hij in shock raakt. We hebben Robert Patma en een vliegtuig nodig.'

'Waar ben je precies?'

'Op Craig. Bij Uimmatisatsaq. Patma weet waar het is. Hij heeft er een keer gevist met Joe.'

Sammy zoog de lucht tussen zijn tanden door. Aan zijn ademhaling hoorde ze dat hij zijn hoofd schudde.

'Blijf aan de lijn, ik check het vliegschema en de weersverwachting.'

Terwijl Edie wachtte, wroette ze in de laadbak van de sneeuwscooter. Ze haalde er een dun stuk plastic uit en sneed er met haar mes grofweg een vierkant uit.

Er kwam een krakend geluid uit de telefoon en Edie hoorde op de achtergrond een ander telefoongesprek, twee stemmen die spraken in een haar onbekende taal. Toen kwam Sammy weer aan de lijn.

'Edie, er komt een sneeuwstorm aan.'

'Klopt.' Allewalrussennogaantoe, wat kon die man irritant zijn. 'Maar het lijkt niet meer dan een voorjaarsstorm te zijn.'

'We kunnen pas een vliegtuig sturen wanneer de storm is overgewaaid.'

'En de luchtambulance uit Iqaluit?'

‘Heb ik ook al gecheckt, die vliegen nu ook niet door het slechte weer.’

Eddie ging alle overgebleven opties na. ‘Misschien is alleen een dokter al voldoende. Robert Patma zou met de sneeuwscooter kunnen komen.’

Stilte aan de andere kant van de lijn, toen een andere stem: ‘Kigga.’ Het was Joe. Eddie voelde hoe haar knieën knikten. *Kig-gavituinnaaq*, valk, zo noemde hij haar. Hij zei altijd dat ze in haar eigen wereld leefde, hoog in de wolken. Strikt genomen was ze zijn stiefmoeder niet meer, tenminste, niet formeel. Toch bleef hij haar Kigga noemen.

‘Robert Patma is gisteren naar het zuiden gegaan. Zijn moeder is overleden bij een auto-ongeluk, zijn vader ligt in het ziekenhuis. Ze zeiden dat er een tijdelijke vervanger zou worden gestuurd, maar ik heb nog niemand gezien.’

Eddie kreunde. ‘Ze’, de autoriteiten, verantwoordelijk voor alles en tegelijkertijd voor niets, zoals wanneer iemand zei: ‘Omdat de geesten boos waren op mijn zus hebben ze ervoor gezorgd dat de autoriteiten haar niet op tijd voor tbc hebben behandeld.’

‘Als dat bekend wordt, kan Autisaq die hele toerismebusiness wel vergeten.’ Ze was kwaad, niet op Robert, maar op het systeem dat hen zo vaak aan hun lot overliet.

Joe zei: ‘Oké.’ Hij klonk geïrriteerd omdat ze zich zelfs in een situatie als deze opwond over zulke zaken. ‘Maar die kerel ademt nog, toch?’

‘Met moeite. Als we hem stabiliseren en het bloeden kunnen stelpen...’

‘Heb je plastic?’

‘Ik heb al een stuk afgesneden.’

Er sloeg een vonk over tussen hen. Liefde, bewondering, of een combinatie van die twee.

‘Ik pak de scooter van de kliniek en kom zelf naar je toe,’ zei Joe. ‘Als de sneeuwstorm voorbij is getrokken, dan sturen ze alsnog het vliegtuig. Blijf doen wat je al deed en geef hem geen medicijnen.’ Zijn stem werd zachter. ‘Kigga, niets wat jij doet kan het erger maken dan het al is.’

‘Joe...’ Ze stond op het punt tegen haar stiefzoon te zeggen dat hij voorzichtig moest zijn, toen ze zich realiseerde dat hij al had opgehangen.

Eddie ging terug naar de twee mannen, haalde de tunneltent uit Taylors aanhanger en binnen een paar minuten stond de tent over Wagner heen. Het begon te sneeuwen. Binnen een paar uur zouden ze midden in de sneeuwstorm zitten. Ze duwde Taylor weg en voelde in Wagners hals naar zijn hartslag. Ze haalde het stuk plastic uit haar jaszak, sneed zijn fleecjack open met haar mes en legde het plastic over de wond. Het schoot door haar heen dat het nog maar drie dagen geleden was dat deze kleine gezette man dacht dat hij een groot avontuur zou beleven, iets om over op te scheppen in zijn stamkroeg in Wichita. De kans dat Felix Wagner zijn stamkroeg weer zou terugzien was nu weer een stuk groter. Ze wendde zich tot Taylor.

‘Zorg ervoor dat er absoluut geen lucht in de wond komt, anders kan zijn long klappen. Ik ga een sneeuwhut maken. Als het een zware storm is, blijft dit tentje niet staan. Waarschuw me als er iets in zijn toestand verandert, oké?’

‘Je gaat dus niet op zoek naar degene die hiervoor verantwoordelijk is?’

Eddie slikte haar irritatie in. Als ze ergens niet tegen kon, dan waren het mensen die altijd wat te klagen hadden. ‘Luister, wil je voor detective spelen, of wil je dat je vriend dit overleeft?’

Taylor zuchtte en kroop de tent in. Eddie reed met de sneeuwscooter naar de opgewaaide sneeuwhoppen aan de rand van het strand, naast de kliffen. Daar reed ze over de kiezels naar het hoogste punt van de helling, op zoek naar voetafdrukken en kogelhulzen. Taylor hoefde niet te weten wat ze aan het doen was. Ze wilde alleen zeker weten dat de schutter niet nog ergens in de buurt was. Hierboven liet de wind de sneeuw al flink opstuiven. Als er al voetafdrukken waren geweest, dan waren ze nu verdwenen. Ze keerde de scooter om. Toen ze langs een rots reed zag ze iets liggen op de grond. Ze trapte op de rem, sprong van de scooter en liep terug om te kijken wat het was. Het waren de restanten van één enkele voetafdruk, die door een grote steen was

beschut tegen de wind. Ze bekeek de afdruk van dichtbij en dacht aan Taylors voetafdrukken. Deze zag er anders uit. Het was wel de afdruk van een mannenschoen en duidelijk niet lang geleden gemaakt. Misschien was het een afdruk van Wagner en anders van de schutter. Ze keek er nog eens goed naar en sloeg de details in haar hoofd op: een zigzagpatroon met in het midden iets dat leek op een logo met een ijsbeer. Intussen werd de afdruk door steeds meer sneeuw bedolven. Ze zag meer sporen die richting de toendra liepen, eigenlijk niet meer dan kuiltjes die al bijna helemaal gevuld waren met sneeuw. Als dit de schoenafdrukken van de schutter waren, had hij zich allang uit de voeten gemaakt.

Ze ging terug naar het strand en concentreerde zich op het vinden van goede sneeuw om mee te bouwen. Te harde sneeuw zorgde ervoor dat de bouwstenen nooit naadloos op elkaar zouden aansluiten, maar bouwstenen van te zachte sneeuw leverden instortingsgevaar op. In een theorieboek dat ze ooit op school had moeten lezen, stond dat de perfecte sneeuw om mee te bouwen een dichtheid had van 0,3–0,35 gm/cm³ en een hardheid van tussen 150 en 200 gm/cm³. Ze had die getallen onthouden omdat ze zo abstract en absurd hadden geleken. Buiten de bewoonde wereld moest je je eigen rekensommen maken.

Ze had geluk en vond precies de goede soort drielaagse sneeuw in een opeenhoping van sneeuw aan de noordelijke rand van het strand. Ze ging aan het werk en zaagde met haar sneeuwmes van walrusivoor rechthoekige, grote bouwstenen. Ze stapelde de stenen op de aanhanger en reed heen en weer tussen de kliffen en het strand om de stenen in porties af te leveren naast het tentje. Daar was ze even mee bezig, omdat ze langzaam bewoog om zweten te voorkomen. Toen ze genoeg bouwstenen had gemaakt, dook ze het tentje in om te zien hoe de gewonde Wagner eraan toe was. Hij lag doodstil en zijn ademhaling was oppervlakkig. Ze bekeek de onderkant van zijn schoenen. Geen ijsbeerlogo.

‘Verliest hij nog bloed?’

Taylor schudde zijn hoofd.

‘Dan moet je me komen helpen.’

Ze liet hem zien hoe de stenen op elkaar gestapeld moesten

worden en hoe hij de kieren moest opvullen met losse sneeuw. Terwijl hij aan het werk was, bikte ze een vloer uit het ijs en maakte deze zo egaal mogelijk. Tot slot voegden ze een kleine ingangstunnel toe, die iets naar beneden afliep zodat de warme lucht binnen zou blijven. Het was provisorisch maar het moest maar. Samen schoven ze Wagner voorzichtig naar binnen en legden hem op een stapeltje kariboehuiden. Edie maakte zijn zakken leeg en gooide de witte plastic balpen, het zakmes en wat losse muntjes in haar tas. Toen ging ze naar buiten om haar spullen te verzamelen en om Bonehead los te maken. De wind was nu snijdend koud, de temperatuur was gedaald tot waarschijnlijk rond de vijfenveertig graden onder nul en de lucht zat vol met ijzel. Ze bouwde een kleine ruimte tegen de hut aan, duwde Bonehead naar binnen en metselde het provisorische hok dicht. De sneeuw zou hem lekker warm houden. Toen ging ze naar binnen, schonk thee uit de thermosfles in twee mokken en gaf er een aan Taylor. Ze hief haar glas om te proosten:

‘Here’s to another fine mess,’ zei ze.

Andy keek op van zijn mok en keek haar aan alsof ze gek was geworden. Misschien uit onbegrip, maar waarschijnlijk eerder uit minachting.

‘Laurel en Hardy,’ zei ze.

‘Ja, ja, dat weet ik ook wel.’ Andy Taylor schudde verontwaardigd zijn hoofd. *‘Mijn god, je gaat nu toch geen grappen maken over Laurel en Hardy?’*

Edie fronste haar wenkbrauwen en staaarde naar haar mok. Ze moest zich bedwingen om hem niet een mep te verkopen. Als hij een Inuk was geweest, had ze zich niet ingehouden. In situaties zoals deze vertelde je elkaar verhalen, dronk je hete thee en maakte je grappen. Alleen op die manier raakte je je gezond verstand niet kwijt. Vijftien minuten kropen voorbij zonder dat er een woord werd gezegd. De sneeuwstorm was nog een eind weg. Het zou lang wachten worden.

Na een tijdje zei ze: *‘We moeten wat eten.’* Hun laatste maal was al zeker uren geleden en het bouwen van de sneeuw hut had veel energie gekost. Honger kon rare dingen met mensen doen.

Ze schonk nog wat thee in en haalde een leren buidel uit haar rugzak. Ze sneed een stuk van de inhoud af en gaf het aan Andy Taylor. Hij nam het met een wantrouwige blik aan. Ze sneed ook een stuk voor zichzelf af en begon te kauwen. Ze stak haar duim op naar Taylor: ‘Lekker.’

Taylor nam een hap en begon langzaam te kauwen. Al snel vertrok zijn gezicht van walging. Hij spuugde het vlees in zijn handschoen uit. ‘Gadverdamme!’

‘Het is igunaq. Gefermenteerde walrusdarm. Heel goed voor je, het houdt je warm.’

De wind loeide. Edie kauwde. Taylor zweeg. Er begon hagel tegen de muren van de sneeuw hut te kletteren. Het klonk als onweer. Taylor schoof onrustig heen en weer.

‘Die man die naar ons onderweg is,’ barstte hij uit. ‘Weet die wel waar hij mee bezig is?’ Hij moest schreeuwen om boven het geraas van de wind uit te komen. ‘Stel dat het hem niet lukt om hier te komen?’

Edie vond het een vreemde vraag, echt die van een zuiderling. Waarom zou Joe op weg gaan, als hij niet zeker wist dat hij aan zou komen? ‘Het is minder erg dan het klinkt,’ zei ze.

Taylor keek haar ongelovig aan. ‘Maar als het niet zo erg is, waarom kon het vliegtuig dan niet gewoon komen?’

‘De wind komt uit het oosten.’

Taylor veegde met zijn handschoen over zijn gezicht. Er zat agressie in zijn stem, het kon ook frustratie zijn. Maar misschien had ze het bij het verkeerde eind. Het was moeilijk te doorgronden wat er in zuiderlingen omging. Ze legde uit dat de wind steeds sterker zou worden, omdat de lucht zich door de smalle bergpassen moest persen, waardoor er minitornado’s zouden ontstaan. Het vliegtuig zou dwars door deze windvlagen moeten vliegen en dat was ontzettend gevaarlijk. Op de grond was het natuurgeweld iets minder heftig. Het zou natuurlijk wel een zware tocht worden – eigenlijk te zwaar met Felix Wagner in de aanhanger. Maar Joe had veel ervaring met dit soort weersomstandigheden en hij bracht naast de benodigde medische apparatuur ook zijn expertise mee, meer dan Edie had.

Eddie sneed nog een stuk igunaq voor zichzelf af en begon te kauwen. Taylor deinsde een beetje achteruit.

‘Je weet toch dat ik hier niets mee te maken heb?’

‘Ik denk het niet.’ Ze overwoog om hem te vertellen over de voetafdruk, maar besloot dat hij het nog niet hoefde te weten. ‘Maar ja, dat is moeilijk te bewijzen.’

Door een windvlaag viel er uit het plafond van ijs wat losse sneeuw boven op Wagner, die weer begon te kreunen.

‘Maar wat als die vriend van jou ons niet kan vinden?’

Eddie sneed nog een stuk igunaq af. ‘Je moet echt wat eten,’ zei ze.

‘Verdomme, er ligt hier iemand dood te gaan!’

Eddie keek naar Wagner. ‘Ik denk niet dat hij honger heeft.’

Taylor trok zijn muts af en wreef over zijn haar. ‘Is er dan *niets* wat jou van je stuk brengt?’

Eddie dacht even na. Het was misschien niet zo’n interessante vraag, maar het was de enige die hij tot nu toe had gesteld om het gesprek enigszins op gang te houden. Dat was al een hele vooruitgang.

‘Je hebt die ene scène in *Feet First...*’ begon ze.

‘Scène?’ Zijn stemgeluid deed haar denken aan het gejack van een krolse vos. Ondanks de moeilijke omstandigheden kon Eddie de humor van de hele situatie wel inzien.

‘Ja, in die film met Harold Lloyd. Op een gegeven moment hangt Harold aan een steiger tegen een hoge wolkenkrabber, alsof hij zich met zijn laatste krachten aan de rand van een klif vastklampt.’

Andy Taylor keek haar aan alsof ze gek was geworden. ‘Dat meen je niet? Een *film*?’

De meeste mensen begrepen haar niet. Eddie moest het ze altijd uitleggen. ‘Ja, het is misschien maar een film, maar Harold Lloyd deed al zijn stunts zelf.’

Taylor lachte, maar het leek niet van harte.

‘Het eerlijke vakwerk,’ zei ze. ‘Geen stand-in, geen stuntman, geen trucage.’

De magere qalunaat veegde het zweet van zijn voorhoofd en

schudde zijn hoofd. Daarna bleef het stil. De tijd verstreek. De wind loeide steeds harder. Taylor werd onrustig; hij voelde zich duidelijk niet op zijn gemak.

‘Jullie soort mensen vertellen elkaar toch altijd verhalen, over dieren, jullie voorouders, dat soort dingen?’

Jullie soort mensen. Dit slaat alles, dacht Edie. Iemand hier heeft een flinke smak geld betaald om bij ‘jullie soort mensen’ te horen en ik was het niet.

‘Dat heb ik toch net gedaan,’ zei ze.

‘Nee, nee, ik bedoel echte verhalen, over Eskimo’s en zo.’

Edie voelde dat het achter haar rechteroog begon te kloppen en ze hoorde de bekende pieptoon in haar oren. Haar grootvader had haar toen ze klein was verteld dat die vreemde gewaarwordingen haar voorouders waren, die door haar lichaam heen trokken. ‘Luister goed,’ fluisterde hij dan. ‘Een van je voorouders wil je iets vertellen.’ Ze deed haar ogen dicht. De donkere ogen waarvan Sammy altijd zei dat ze hem deden denken aan een zonsverduistering. Soms ging hij nog verder en vergeleek de bogen van haar wenkbrauwen met de ronding van de aarde. Haar gedachten dwaalden af naar haar grootmoeder, Anna, die helemaal uit Québec hiernaartoe was gekomen voor een jachtpartij en toen haar grootvader Eliah had ontmoet. Eliah die op zijn beurt vanuit het verre Etah op Groenland naar hier was verhuisd, zodat hij bij haar kon zijn. Ze moest ook denken aan de overgrootvader van Eliah, genaamd Welatok, die net als zij blanken had begeleid bij hun tochten over het ijs. Hij was afkomstig van Baffin Island en was uiteindelijk na vele omzwervingen in Etah terechtgekomen, waar hij zich had gevestigd. Toen dacht ze aan Maggie, haar moeder, die naar Iqaluit vloog om haar man op te zoeken, maar hem niet kon vinden omdat hij haar had bedrogen.

‘Zullen we elkaar vertellen over onze voorouders?’ vroeg ze. ‘Dan mag jij beginnen.’

‘Wat?’ Taylor keek verbijsterd.

‘Nou, vertel me eens wat over jouw voorouders.’

‘Mijn wat?’ Taylor klonk verward en zijn gezicht vertrok in een grimas. ‘Weet ik veel.’

Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Mijn grootvader van moeders kant kwam uit Ierland. Maar die hele familiegeschiedenis heeft me nooit zo geïnteresseerd.’

De felheid waarmee hij zijn woorden uitsprak, de minachting in zijn toon, verraste haar.

‘Hoe kun je zo leven, zonder dat je weet waar je vandaan komt?’

‘Nou, heel goed. Verdomde goed, mag ik wel zeggen.’

‘Mijn over-over-over-grootvader was al gids voor qalunaat-ontdekkingsreizigers.’

‘Oh, nou, geweldig,’ zei hij sarcastisch. ‘Leuk familiebedrijf. Dus jullie laten al eeuwenlang mensen creperen midden in de wildernis.’

‘Zijn naam was Welatok,’ zei Edie, die Taylors uitbarsting negeerde. ‘Als gids begeleidde hij ooit een man met de naam Fairfax.’

Andy Taylor keek verrast op. ‘Echt waar?’ Hij haalde een heupflacon uit zijn jaszak, hij leek een stuk kalmer. Hij nam een paar slokken en zwaaide met de flacon. ‘Denk je dat Felix ervan zou opknappen?’

‘Hij slaapt.’

Taylor borg de heupflacon weer op in zijn zak. Edie wist waarom hij haar geen slok aanbood. Inuit en drank: een slechte combinatie. Ze zou hoe dan ook hebben geweigerd. Haar strijd tegen de drank had ze al jaren geleden gewonnen.

‘Felix weet enorm veel over die oude poolexpedities en alle helden van toen: Fairfax, Peary, Stefansson, Scott, Frobisher. Reuze interessant.’

‘Heeft hij het ook wel eens gehad over Welatok?’ vroeg Edie.

Taylor haalde zijn schouders op.

‘Blijkbaar niet,’ zei ze. ‘Wij worden nooit in de boekjes genoemd.’

Wagner begon zachtjes te kreunen. Edie dacht aan Joe, die nu onder barre omstandigheden over het zeeijs naar hen onderweg was. Wat voor toekomst was er voor hem weggelegd, wanneer de vastgoedmensen, goudzoekers en onderzoekers klaar waren

met het poolgebied? Ze wist dat ze gedreven werden door hebzucht, hoewel ze die emotie zelf nooit had gekend. Ja, verlangen naar liefde, of seks, dat zou je hebzucht kunnen noemen. Maar hebzucht naar materiële zaken, nee. In dat opzicht was Edie als de meeste Inuit. Je had niet meer bezittingen dan je nodig had, je jaagde op niet meer dan je op kon eten en je liet je kinderen niet te veel maar ook niet te weinig na: precies genoeg om hun respect te verdienen. Het ging erom dat je voldoende had om van te leven, nooit om het maken van winst.

Een tijdje later hoorde Edie gekrabbel en gekras vanuit Boneheads hok van ijsblokken. Andy Taylor was in slaap gevallen. Wagner lag doodstil, maar ademde nog steeds. Ze trok snel haar jas van zeehondenbont aan en klauterde door de toegangstunnel. Buiten was de lucht een kolkende massa van dansende ijskristallen en ijsrook. De wind loeide als een gewonde beer. Edie liep om de sneeuwhut, pakte haar sneeuwmes en hakte een gat in Boneheads hok. De sneeuw stooft op toen hij naar buiten sprong. Van blijdschap duwde hij zijn neus tegen haar jas. Toen ging hij ervandoor, op zoek naar Joe.

Nadat Edie weer naar binnen was geklauterd, maakte ze Taylor wakker om hem te laten weten dat Joe al in de buurt was. Door het lawaai buiten hoorden ze hem niet aankomen, totdat hij zijn hoofd naar binnen stak.

‘Wat is er gebeurd?’ Voordat iemand een antwoord kon geven, was Joe al naar de gewonde man gekropen. Hij deed zijn handschoenen uit en drukte daarna met zijn rechter wijs- en middelvinger in Wagners hals om zijn hartslag te voelen. Hij haalde een blauw opschrijfboekje uit zijn rugzak en schreef iets op.

Edie stak haar duim op, maar Joe haalde alleen zijn schouders op. Ze keek toe hoe hij de wond onderzocht en was enorm trots op haar jongen.

‘Hoeveel bloed heeft hij verloren?’

‘Veel, meer dan een liter.’

Joe pakte een paar antibacteriële doekjes uit zijn grote rugzak en ontsmette zijn handen. Vijf minuten later zat Felix Wagner aan een infuus met zoutoplossing. Joe had codeïne aan de op-

lossing toegevoegd tegen de pijn. Hij legde uit dat Wagner er behoorlijk slecht aan toe was. Hij was in shock door de grote hoeveelheid bloed die hij had verloren. Zijn overlevingskansen hingen af van de hevigheid van de shock en dat kon pas in de kliniek worden vastgesteld. De shock kon zo ernstig zijn dat zijn nieren het zouden begeven, waarna langzaam al zijn organen zouden afsterven. Het kon een paar uur duren, of een week, maar de uitkomst zou hetzelfde zijn, tenzij Wagner enorm veel geluk had.

‘We hebben dat vliegtuig nodig, Sammy.’ Edie zocht weer contact met de satelliettelefoon.

‘Het is nog steeds te stormachtig om te vliegen.’

‘Kan er niet een vliegtuig vanaf Thule komen?’ Edie wist dat ze veel vroeg. De Amerikaanse luchtmachtbasis op Groenland had grotere vliegtuigen, die beter bestand waren tegen de barre omstandigheden dan de Twin Otters van Autisaq. Meestal weigerden ze zich te mengen in wat de Amerikanen zagen als ‘Canadese problemen’. Alleen in het geval van een uitbraak van tuberculose of een andere infectieziekte waren ze bereid hulp te bieden. Maar Wagner was een van hen, een Amerikaan.

Toen Sammy antwoordde, kon ze hem nauwelijks verstaan en ze vroeg hem te herhalen wat hij had gezegd. Plotseling werd de verbinding verbroken. Na een paar minuten ging de telefoon weer over. Deze keer was de verbinding heel slecht, maar Edie hoorde door het geruis en gekraak een mannenstem die iets zei over ‘zichtbaarheid’.

‘Sammy, luister.’ Ze moest door de telefoon schreeuwen om boven het geraas van de wind uit te komen. ‘Hoe zit het nou met Thule?’ Maar de verbinding was alweer verbroken.

‘Komen ze eraan?’ Joe keek haar hoopvol aan.

Taylor opende zijn mond om iets te zeggen.

‘Hou je mond.’ Edie maakte een afwerend gebaar met haar hand. ‘Hou alsjeblieft even je mond.’

Ze dronken de laatste thee uit de thermosflessen en wachtten af. Het was nog steeds noodweer, maar de wind begon naar het noordwesten te trekken en nam in kracht af. Een tijdje later

begon Bonehead onrustig aan de ijswanden te krabben en te blaffen. Edie luisterde met haar oor op de grond en voelde de trillingen van een motor. Martie. Het kon niemand anders dan Martie zijn. Alleen haar tante zou gek genoeg zijn om door de uitlopers van een sneeuwstorm te vliegen.

Niet veel later werden de patiënt, de sneeuwscooters en alle andere spullen aan boord van Martie Kiglatuks vliegtuig gehezen. Martie was groot, zeker voor een Inuit, had een donkere gelooide huid en een hese doorrookte stem. Ze was Edies beste vriendin.

Het vliegtuig vloog om de Zuidkaap heen en vervolgde zijn weg in westelijke richting langs de kust van Ellesmere. Al snel was de lucht opgeklaard en zag Edie door het raampje het land onder zich voorbijgliden. Ze was niet vaak in de gelegenheid om te vliegen, maar altijd als ze boven in de lucht was schrok ze ervan hoe snel het poolgebied inkromp. Ijsveld na ijsveld, gletsjer na gletsjer verdween. Het was alsof je je vader of moeder langzaam en onvermijdelijk zag aftakelen. Over dertien jaar zou Joe even oud zijn als Edie nu. Zou er dan nog iets van over zijn?

De rotsen werden minder steil en het landschap veranderde in een vlakke kuststrook. Het noordelijk gelegen dorpje Autisaq doemde op en zoals altijd leek het vanaf hierboven alsof de oude, verweerde huisjes aan de kliffen geplakt waren. Edie hoorde Joe juichen van blijdschap.

Martie zei: 'Iedereen gordels om, we gaan landen.'

Toen het vliegtuig de landing inzette plopten Edies oren en daarna hoorde ze Joe weer, nauwelijks verstaanbaar, maar overduidelijk bezorgd. Toen ze over haar schouder keek, zag ze schuim rond Felix Wagners mond. Zijn ogen rolden in hun kassen en hij trilde en schokte over zijn hele lichaam. Joe vulde een injectiespuit en gebaarde wanhopig naar Andy Taylor dat hij Wagner rustig moest houden. Het leek alsof de tijd stilstond. Edie voelde hoe het vliegtuig naar beneden dook en hoorde flar-

den geschreeuw en gebrulde bevelen. Ze probeerde haar gordel los te maken maar het lukte haar niet om de gesp open te krijgen. Terwijl Joe met hartmassage en mond-op-mondbeademing probeerde Wagners leven te redden, maakte het vliegtuig een duikvlucht naar de landingsbaan. Opeens riep Martie: ‘Gordels om! *Tuarvirit!* Snel!’ Joe en Andy Taylor werden opzij geslingerd, weg van Wagner.

De banden raakten de grond, het vliegtuig was geland en Edie draaide zich om. Ze zag dat de arm van Wagner onder de deken uit was geglipt.

Martie taxiede het vliegtuig naar het einde van de landingsbaan en zette de motor uit. ‘Hoe staat het ermee?’

Joe zei: ‘Niet best.’ Hij zat met een ontredderde blik naast Felix Wagner. ‘De qalunaat is net overleden.’

‘*Iquq*, shit.’ Martie keek uit het raampje naar buiten. Daar stonden Sammy Inukpuk en zijn broer Simeonie, de burgemeester van Autisaq, om hen te verwelkomen. ‘Ik zal ze het goede nieuws maar vertellen.’

Martie klom uit de cockpit en sprak kort met Sammy en Simeonie. Daarna gebaarde ze dat iemand de grote deur moest openen en de vliegtuigtrap moest laten zakken. Sammy en Simeonie kwamen aan boord.

Simeonie, een sluer en berekenender versie van zijn broer, richtte zich tot Edie: ‘Verstaat die bonenstaak van een qalunaat onze taal?’

Andy Taylor reageerde niet.

‘Dat is het antwoord op je vraag,’ zei Edie. Ze had Simeonie nooit gemogen, ook niet toen hij nog haar zwager was.

‘Heeft hij iets te maken met wat er is gebeurd?’

Simeonie was nu al bezig de feiten naar zijn hand te zetten, om tot een waarheid te komen die hem het beste uitkwam.

Edie liep alle gebeurtenissen nog eens na. Andy Taylor had twee geweren bij zich, een Remington Model 700 en een Weatherby Magnum. Felix Wagner had erop gestaan drie geweren mee te nemen: een Remington, een 30-60 Springfield en een Winchester, waarschijnlijk een 308.

Beide mannen hadden 's ochtends met hun Remingtons geschoten tijdens een hazenjacht die niets had opgeleverd. Daarna hadden ze beiden hun geweren niet meer gebruikt. Ze overwoog nog eens kort het scenario dat Felix Wagner zichzelf had neergeschoten, maar gezien de locatie van de wond was dit zo onwaarschijnlijk dat het geen zin had om er verder aandacht aan te schenken. Maar er was ook nog de schoenafdruk met het zigzagpatroon en het ijsbeerlogo. Opeens vielen de puzzelstukjes in elkaar.

Edie zei, in haar eigen taal: 'Volgens mij heeft een jager per ongeluk op Wagner geschoten omdat hij dacht wild te zien.' De jager was waarschijnlijk al op weg naar huis, naar Autisaq of een van de andere kleine gehuchten in de buurt. Hij zou zich waarschijnlijk een paar dagen gedeisd houden en daarna alsnog opbiechten. Dat kwam wel vaker voor; de qalunaat hadden een contract ondertekend waarmee de plaatselijke gemeenschap werd ontslagen van elke verantwoordelijkheid in geval van een ongeluk. Het was vervelend, maar niet rampzalig. De Wijzen zouden hun schouders ophalen, *ayaynuaq*, niets aan te doen. De verzekering zou een flinke som geld uitkeren aan Wagners familie en daarmee zou de kous af zijn. Het poolgebied zat nu eenmaal vol gevaren. Dat had ze Felix Wagner van tevoren heel goed duidelijk gemaakt.

Simeonie kuchte en wierp een blik op Taylor om zeker te weten dat hij Edie niet had verstaan. Toen rechtte hij zijn rug en zei tegen Edie: 'Speculeren is een blanke ziekte. Breng die andere qalunaat terug naar het hotel en zorg ervoor dat het hem aan niets ontbreekt.'

Ze knikte.

'Nog één ding: hij heeft toch geen satelliettelefoon?'

Edie schudde haar hoofd.

'Goed, en zorg ervoor dat hij in het hotel ook niemand belt.'

Hij wendde zich tot Andy Taylor: 'Het spijt ons zeer wat u en uw vriend is overkomen, meneer Taylor. Maar u zult hier moeten blijven totdat we de zaak hebben onderzocht. Routine-onderzoek.'

Andy Taylor knikte.

Joe boog naar voren en zei op zachte toon: ‘Oom, dit is niet Edies schuld.’

Simeonie negeerde Joe en sprak in Inuktitut: ‘Morgen zal er een Raad van Wijzen bijeenkomen om te bepalen wat de volgende stappen zijn.’ Het klonk als een dreigement. Hij klom uit het vliegtuig en liep weg over de landingsbaan.

Joe schudde zijn hoofd. ‘*Aitiathlimaqtisi arit.*’ Loop naar de hel.

Toen ze terug in het hotel waren, wilde Andy Taylor met niemand bellen. Hij wilde alleen maar onder de douche en daarna slapen. Deze man is niet gewend aan de dood, dacht Edie, terwijl ze hem traag door de gang zag lopen naar zijn kamer aan de achterkant van het hotel. Zijn tas sleepte over de grond. Ze kon nu het beste naar huis gaan en daar op Joe wachten. Ze had het akeelige voorgevoel dat zij en Joe tegen hun wil ergens in betrokken werden. Ze kon er nog niet precies de vinger op leggen, maar de manier waarop Simeonie Inukpuk haar had toegesproken zat haar dwars. Ze had hem nooit echt vertrouwd, ook niet toen hij nog familie was. Nu vertrouwde ze hem nog minder.

Ze wachtte voor de deur van Taylors kamer tot ze hem hoorde snurken, daarna ging ze naar huis. Toen ze voor de voordeur stond, wist ze meteen dat Joe binnen al op haar zat te wachten. Zoals een bevroren sneeuwhoen langzamerhand weer tot leven kwam wanneer je hem voor de radiator zette, zo kwam Edies huis tot leven als Joe er was. Ze deed de deur open, trok haar laarzen en buitenkleding uit en ging naar binnen.

Joe zat op de bank naar een dvd te kijken. Charlie Chaplin deed een balletvoorstelling op tafel, met twee vorken die elk in een broodje waren geprikt. Ze plofte neer naast haar stiefzoon en aaide hem over zijn hoofd.

‘Ik heb het idee dat dit mijn schuld is, Kigga.’

‘Ben je gek! Niemand gaat jou ergens de schuld van geven, Joe, nooit van je leven. En als dat wel gebeurt, dan krijgen ze met mij te maken.’ Op de televisie liet Charlie Chaplin de broodjes nog

steeds pirouettes draaien. ‘Het was een jachtongeluk. Iemand uit Autisaq, of uit een van de andere dorpen. Misschien had hij slecht zicht, misschien had hij iets te veel gedronken. Die dingen gebeuren.’

‘Denk je dat echt?’

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Dit waait echt wel weer over.’ Ze wisten allebei dat dat niet waar was.

De ballerina van brood maakte een buiging en Edie zette de dvd-speler uit.

‘Maar er is wel iemand dood, Kigga,’ zei Joe.

Ze keek naar hem en schaamde zich omdat ze haar principes had laten varen. Bij hem was ze altijd op haar best, daar zorgde hij wel voor.